

Veslanje po zadarskom akvatoriju

S obzirom da (ja, Domagoj ☺) većinu vikenda provodim negdje u kajaku, neće nikoga čuditi da sam i za godišnji odlučio par dana u komadu provesti veslajući negdje po Jadranu.

Dogovorio sam se sa Denisom i Nikolom da ćemo ići negdje po zadarskim otocima, a sa dionicom se nisam zamario već sam prepustio Denisu da sve fino isplanira ☺. Znao sam, doduše, da i Dragec ide s nekom ekipom negdje veslati po otocima, ali nisam znao baš točno ni gdje ni kada. I taman, dan prije početka godišnjeg, sam saznao da bih se mogao priključiti Dragecovojoj ekipi i onda poslije nastaviti s Denisom i Nikolom. Odlično!

Od Drageca sam saznao da se kreće u srijedu ujutro **25.7.2007.**, a da se ide na zadarsko otočje, to sam saznao tek u utorak ☺.

Srijeda

Znajući da je s Dragecom u ekipi sigurno Tea koja prije par godina nije mogla vjerovati svojim očima gledajući kako beskrajno dugo pakiram stvari za kajak, odlučio sam ovaj put biti potpuno spreman ☺. U srijedu ujutro sam se u dogovoreno vrijeme (nevjerojatan uspjeh! ☺) nacrtao ispred kanu kluba Končar. Svu opremu sam spakirao tu noć i usput sam pokupio iz sobe gomilu konzervi koje sam od izleta do izleta gomilao kroz godinu (ono, nek se nadju pri ruci). Znao sam da je ovo izvrsna prilika da ih se konačno riješim ☺. Ujutro sam još prije sastanka kupio par musli paketa, musli pločice i male paketiće izo napitka. Svu hranu i piće sam raspodijelio na dva dijela (za veslanje s jednom i drugom ekipom) tako da sam trebao prebaciti svega par vrećica iz auta u kajak i već sam spreman za veslanje. Ha, ha... ne mogu doći k sebi kako sam točan i spreman ☺.

Ispred kluba su već bili Dragec i Dario kojeg sam tada upoznao, malo kasnije su došli Tea, Sunčica i Danijel kojeg sam isto tada upoznao. Ok. Ekipa je tu. Dragec i Tea će biti u jednom seayaku dvojcu, Danijel i Sunčica u drugom, a Dario i ja ćemo svaki biti u svom seayaku, dakle ukupno 4 seayaka (kajaka za more). Natovarili smo kajake na automobile i krećemo. Ali... krećemo zapravo samo dio ekipe jer Tea i Sunčica prvo idu u supermarket kupiti hranu za cijelu ekipu. Malo iznenađenje za mene ☺...no, dobro, da ne duljim, budući da sam svoju hranu već spremio za planiranih 10 dana, nisam sudjelovao u zajedničkoj klopi. Odlučio sam biti Pero iz Vlaka u snijegu ☺.

Automobile smo ostavili u kampu u Zatonu i od tamo smo oko 17h isplovili otprilike prema otoku Rivnju. Prilikom isplovljavanja, Danijel priča sa oduševljenim vlasnikom gumenjaka koji ne može vjerovati da vidi kajakaše o kojima je čitao u časopisu za nautičare i usput, gledajući valove po kojima isplovljavamo, raspituje se da li znamo koji je broj pomoći na moru, ako nam sluuučajno zatreba ☺.

More je valovito i puše vjetar. Dragec kaže da je prognoza da će se more pred kraj dana smiriti. Ja osobno ne bih isplovio po takvim valovima, ali računam da sam u izvrsnoj veslačkoj kondiciji i da sam sam u kajaku te se osjećam vrlo sigurno. U dvojcu se ne bih osjećao baš previše sigurno ☺. S druge strane, ekipa s kojom idem je spremna i plivati do Rivnja i svi su u izvrsnoj fizičkoj kondiciji. Ok, kud svi turci.... ☺

Veslamo po velikim valovima (oko metar) koji dolaze iz smjera NW, a zadnjih nekoliko kilometara se povećavaju. Prognoza je totalni promašaj ☺.

Veliki valovi nas zabavljaju i vrijeme je lijepo, režemo ih pramcem ukoso jer nam dolaze s desna. Volim velike valove, fora su mi i drago mi je što sam isplovio. Zadnjih par kilometara razmišljamo gdje ćemo noćiti jer sunce zalazi i valovi su jaki, odlučujemo se za nama poznatu lijepu uvalu na Rivnju. S obzirom da idemo direktno prema uvali, malo mijenjamo smjer i valovi nas tuku s desnog boka, što nije neka sreća jer sve do uvale jako opterećujem samo desnu ruku a moram jako paziti da se nimalo ne ozlijedim niti preopteretim jer kasnije moram veslati i sa drugom ekipom.

U uvali je more mirno, iskrcavamo se, vadimo čamce iz mora, u šumici tražimo mjesta za spavanje i večeramo. Ekipa kuha na kuhalu tijesto, a ja „Pero“ jedem svoju konzervu. Dario i ja spavamo vani u vrećama, a ostali u dva šatora. Laku noć.

Četvrtak

Ujutro se spontano svi dižemo (ne mogu vjerovati da nas Dragec nije ranije sve probudio ☺), doručujemo i pakiramo se. Vrlo sam zadovoljan što nema žurbe u pakiranju i što nisam zadnji ☺. Mažemo se obilno kremama za sunčanje i isplivljavamo.

Veslamo oko najbližeg otoka od Tri sestre i odlazimo u mjesto Rivanj gdje se zatim penjemo na vrh otoka i razgledavamo posljedice požara koji je uništio dobar dio raslinja na otoku. Smokve, ljuljačka, selo u brdu i magarac Sivac nam uljepšavaju put.

Na vrhu otoka je crkva Sv. Jelene Križarice i odmah pored nje toranj Sv. Odašiljača mobilnog operatera. S vremenom su se malo pobrkali pojmovi svetosti ☺.

Vraćamo se do kajaka i nastavljamo dalje. Prilikom pomicanja kajaka Sunčicin fotić završava u moru. Nadamo se da će proraditi, ali uzalud.

Veslamo oko Sestrinja prema Zverincu. More je naborano i valovi nam tuku u pramac. Danijel nam priča o uljari na Zverincu koju moramo obići, pa odlazimo u mjesto Zverinac gdje ručamo. Kako sam ja bio već spomenuti Pero, otišao sam u restoran koji se pokazao odličnim mariniranim inćunima i domaćim maslinovim uljem. Nakon klope, u lokalnom dućanu kupujemo potrepštine, razgledavamo uljaru, kupamo se i nastavljamo dalje.

Veslajući, Dragec i Tea raspravljaju o položaju lijepog otočića kojeg se sjećaju sa prošlog izleta pogodnog za noćenje. Dragec ga je u sjećanju smjestio negdje gdje ga nema u stvarnosti ☺, na svu sreću na vrijeme zaključujemo da se radi o Tovarnjaku, otočiću pored Molata. Zajedno s velikim brodom (za kontejnere?) prolazimo pored otoka Tuna i nasuprot Tunu gledamo lijepe uvale na Molatu.

Dolazimo na Tovarnjak. Lijepa šumica i prekrasna mjesta za spavanje.

Smještamo se u šumici, kupamo se i večeramo. Laku noć. Laku noć, malo sutra jer je šumica prepuna miševa i štakora ☺. Ležim u vreći i svako malo mi dođe koji znatiželjni stvorici na vreću. Palim čeonu lampu i promatram ih. Znatiželjni su i traže hranu, kada su shvatili da nisam hrana ostavili su me na miru. Svi već odavno spavaju, a ja promatram mišiče i

razmišljam zašto sam toliko umoran od dionice koju smo preveslali. To je inače udaljenost koju često preveslavam i nema razloga da budem umoran. Zaključujem da kajaci dvojci idu puno većom brzinom od kajaka jednosjeda i da zapravo cijelo vrijeme veslam jače i brže no što mi je to uobičajeno za takve udaljenosti. Dočekujem sovu koja se smješta u granama borova i odjednom nastaje tišina u mišjem svijetu ☺. Zavlačim se u vreću i samo mi nos viri. Laku noć, umoran sam i ne mogu više držati oči otvorene. Baš me briga za miševe.

Petak

Ujutro se budimo, pakiramo se bez žurbe i veslamo prema Istu. Dan je sunčan, vruće je i more je mirno. Dolazimo u mjesto Ist, more je i dalje mirno, ali sunca nestaje. U Istu trgovine ne rade, a treba nam voda koju točimo u marini. Još nikad nisam došao na Ist u radno vrijeme trgovina ☺. Vremenska prognoza je loša. Dok Dragec i ja ostajemo pored kajaka, Tea, Sunčica, Danijel i Dario idu do crkvice na vrhu otoka Ista pogledati kakvo je vrijeme u okolici otoka.

Dragec primjećuje neobičnu pojavu da se more u roku oko 20 minuta 3-4 puta povuklo i podiglo za oko 20 cm. Ekipni stručni konzilij zaključuje da je to znak da je negdje na moru nevirijeme. Ja nemam pojma o tome, nešto sam naučio ☺. Unatoč prognozi i oblačnom vremenu isplovljavamo prema otoku Škardi. Obukli smo anorake (nepromoćiva odjeća dugih rukava) jer očekujemo kišu. Na putu prema Škardi nas tuče jak vjetar u pramac, nešto poput bure. Dolaze tamni oblaci i počinje kiša.

Počinje sijevati, iskrcavamo se u malu uvalu na Istu, skrivamo se ispod šatorskih krila (folija) i čekamo da prođe nevirijeme.

Kiša prestaje za 10-15 minuta, vjetar je opao a s njima su prošle i munje koje su nas najviše brinule. Nastavljamo dalje prema Škardi i odlučujemo veslati prema selu u uvali Trate. Uz Škardu su neobično jake morske struje koje se sudaraju sa valovima koje stvara vjetar, te se čini kao da more vrije, ali ne vrije toliko da bi nas ta neobična pojava brinula. Pada kiša.

Veslamo po kiši, dobro smo odjeveni i ne smeta nam. Iskravamo se u uvali Trate dok kiša i dalje pada te je izvan kajaka malo hladno. Tražimo mjesto gdje bi se mogli skloniti jer nam se vrijeme ne čini povoljno za veslanje prema Silbi, ipak je to malo veći komad otvorenog mora. U međuvremenu se oblaci gomilaju u području Ista, a vedro nebo se otvara iz smjera Premude. U dvorištu jedne lijepe kamene kuće, ispod stabala i strehe, jedemo musli štapiće zaklonjeni od kiše. Ohrabreni vremenom koje dolazi s područja Premude odlučujemo se veslati prema Silbi. Dok veslamo prema Silbi u kajaku je fino toplo i kiša pomalo prestaje. Kada smo prošli otok Srednji greben sunce nas je obasjalo lijeve strane, dok s naše desne strane vidimo tmaste oblake koji su prošli preko nas. Prekrasan prizor s neobičnim bojama mora, neba i kajaka.

Uskoro je opet vruće i vrijeme je lijepo. Na Silbi se iskrcavamo u uvali blizu crkve Sv. Ante i nakon što je Danijel razmijenio par neobičnih poruka s frendicama koje su na Silbi, postaje nam jasno da noćimo u uvali ☺. Dario je našao lijepo mjesto ispod borova pogodno za noćenje.

Nakon što smo se smjestili i nakon što su Tea i Sunčica podigli šatore spremamo se pješice otići u mjesto Silba na večeru. Dario je niotkuda iz svoje torbice izvukao bijele hlače i majicu i izgleda kao da je sada izišao iz finog hotela a ne iz kajaka. Spreman je za večernji izlazak. Ja izgledam kao da sam izašao iz kajaka ☺ i spreman sam za večernji izlazak ☺.

Dario nas sve svaki dan iznova iznenađuje sa korisnim stvarčicama koje ima u torbi. On zapravo u toj torbici ima sve što ikom padne na pamet da bi mu trebalo na izletu.

Moram priznati da dok ovo pišem već par dana pretražujem internet u potrazi za stvarčicama za kajak koje sam vidio kod Darija ☺.

Silba živi turistički, lokalni band zabavlja goste, restorani rade, ljudi se zabavljaju. Lijepo mjesto. Tea, Sunčica, Danijel i Dario imaju pravu finu riblju večeru u finom restoranu, a Dragec i ja se odlučujemo za pizzu. Nismo mi za fine restorane ☺.

Kasno navečer se vraćamo u naš mali kamp. Laku noć.

Spavali smo odlično. Nema ni komaraca ni miševa. Zaključujem da sam se u drugoj polovici dana manje umorio. Kajak dvojac na valovima ide sporije jer teže probija valove, dok jednosjed s lakoćom ide iznad valova i postaje ako ne brži, a onda jednako brz. Volim valove ☺.

Subota

Isplavljavamo prema Olibu, cilj nam je, ako je moguće, doći do kopna ili što bliže kopnu. Vremenska prognoza je jako loša, bura. Vrijeme je lijepo i more je valićasto.

Veslamo prema Olibu. Na moru nema na vidiku niti jednog broda, niti jedrilice, svi su u lukama. Tea pjeva pjesmicu koju je slušala u djetinjstvu „Na otoku Olibuuuu, sagraditi ću koliiiiibuuuu....“.

Iskrcavamo se na Olibu kod crkvice Sv. Nikole. Naš kajakaški izlet se pomalo pretvara u veslačko hodočašće ☺. Uvala u kojoj je crkvice je vrlo lijepa i spontano radimo mali piknik ispred crkvice. Ja jedem svoje musle ☺. Nastavljamo veslati uz Olib i njegove prekrasne plaže prema otoku Maunu.

Vrijeme je lijepo i ekipa se želi iskrcati na otok Planik. Prema izgledu obale zaključujem da nema smisla tražiti uvalu pogodnu za iskrcavanje, pa mi se to niti ne da, međutim Dario, Danijel i Sunčica su pronašli lijepu uvalu (valjda jedinu na otoku ☺). Kupamo se i malo se odmaramo, vrijeme je lijepo. Nastavljamo veslati prema Maunu dok ekipa previše spominje kako eto imamo super vrijeme i jako lošu prognozu. Ne sviđa mi se to jer se sjećam nekih scena opisa naglih vremenskih promjena iz usta Broja 1 u pričama o Odiseji iz Alana Forda ☺. Zalažem se za to da pokušamo doći do Paga ako nam vrijeme dozvoli. Oko polovice pohlipskog kanala se biže bura, eto nam sada priče, zbogom lijepo vrijeme. Probijamo se kroz buru do Mauna. Vjetar nam puše u prsa i valovi nam tuku u pramac. Volim valove. Veslajući normalnom snagom idem brzo kao i dvojac. Odlično ☺. Samo da nas bura ne otpuše nazad do Planika ☺. U tim uvjetima prvog čovjeka u kajaku dvojcu jako zalijeva more. Primjećujem da Sunčicu jako polijeva po licu, a nema kapu šiltericu da bi zaštitila oči. Nisko iznad nas leti galeb koji nas uporno prati. „I prkosi svakoj buri i neveri...Eeeee, mooj galebeeee! ☺“. Približavamo se Maunu i on nas zaklanja od bure. U njegovoj blizini je more mirno. Djevojke se iskrcavaju na Maun piškiti, a i meni se ideja sviđa ☺, pa se i ja iskrcavam. Dario ide veslati i tražiti neku uvalu pogodnu za spavanje. Sunčica govori da je mjesto gdje smo se iskrcali

odlično i pogodno za spavanje. I doista, nalazimo se na ravnim stijenama koje se kao terase spuštaju u more. Lijepo mjesto. Odlučujemo tu ostati. Uživamo u zalasku sunca u more. Dario se vraća iz izviđanja i nastaju fotke „kajak u sutonu“. Jako lijepe fotke.

Večeramo i idemo spavati, ali u neko doba je Dragec ili Danijel primijetio štakora. Opet štakori, neeee. Dijelom sam i ja kriv jer sam, misleći da ovdje ne može biti miševa, za vrijeme večere izlio ulje od konzerve tune u procijep u stijeni i miris se proširio. Peče me savjest zbog nesmotrenosti i ispirem morem procjep da bi nestao miris. Uskoro odlazim spavati na stijeni iznad mora i štakori me sve manje brinu. Ovdje su štakori čisti. Propagiram naglas ideju o kulinarskom specijalitetu „dalmatinskom štakoru“, to bi moglo biti fino. Kao paška ovca. A uskoro će i kineski turisti navaliti, tražiti će se komad više ☺ . Bole me blago ramena, neuobičajeno, bol kao kad bole mišići, ali uz sama ramena. Danak tempu veslanja koji mi ne odgovara. Nebo je zvjezdano. Laku noć.

Nedjelja

Miševi nikoga nisu uznemiravali i dobro smo spavali. Ramena me više ne bole. Doručkujemo, kupamo se i pakiramo. Danijel ponavlja u moru najčuvenije scene filma „Bal na vodi“ s njim u glavnoj ulozi. Sreća za Esther Williams što se Danijel prekasno rodio da bi stigao na audiciju za film ☺ . Spremni smo i nastavljamo veslanje. Obukli smo anorake jer puše bura. Plan nam je probiti se do Paga do rta Zaglav, a poslije ćemo vidjeti. Probijamo se kroz buru skrivajući se iza otočića Brušnjaka. Par ovaca na otočiću stoji tako mirno na vjetru da izgledaju iz daljine poput stijena. Bura nas tuče s lijeve strane, a tako i valovi. Bura nije prejaka. Nailazimo na veeeliko jato gnjuraca, nešto kao rok koncert za gnjurce ☺ . Kod svjetionika na rtu Zaglav gdje je more mirnije, odlučujemo ići preko Košljunskog zaljeva ravno u smjeru kanala nove Poveljane. Vrijeme je vedro, more je valovito, ali su valovi razmjerno blagi i bezopasni i tuku nas u krmu s lijeve strane. Katastrofa ☹ , to znači da mi se opterećuje samo lijeva ruka i mučim se s održavanjem tog smjera. Pokušavam ići cik-cak po

valovima ne bi li si nekako pomogao. Konačno se iskrcavamo se na plaži iza Povljane, gdje je i lijepa šumica. Zamislite scenu, par stranih turista se u kupaćim kostimima s djecom sunčaju na toploj i osamljenoj šljunčanoj plažici iza koje je šuma. Na tom mjestu je more mirno i nema vjetra. Dolaze četiri kajaka i u potpunoj tišini, bez ijedne riječi se iskrcava šest ljudi zakopčani do grla u nepromočivim odijelima sa prslucima za spašavanje, kapama šiltericama i maramama koje štite vrat, namazani po licu sa šest tona kreme za sunčanje. U tišini skidaju svu opremu sa sebe i odlaze se kupati u more. Tek nakon kupanja počinje veseo razgovor. Plivanje u moru je blagodat za napaćene mišiće. Očito su se svi dobrano namučili s valovima u krmu.

Jedemo i odmaramo se na suncu. Toplo sunce godi ☺ . Komentiram ekipi da stalno kuhaju i jedu tjesteninu. Tea mi odgovara da ja stalno jedem suhe musle. Istina ☺, musli su zakon ☺. Nakon odmora nastavljamo veslati prema Ninu. Vrijeme je vedro, puše bura koja nas tuče i dalje u krmu s lijeva. Do virskog mosta koristim smjer valova i malo „surfam“ pa mi je zabavno, ali od virskog mosta do Nina, opet katastrofa. Valovi u lijevi bok , malo više odostraga. Opterećujem jako lijevu ruku da bih održao smjer i to mi se nimalo ne sviđa. Negdje kod Sabunika mi je pun kufer tih bočnih valova. Dolazimo do Nina, iskrcavamo se na lijepoj kosini koja služi za porinuća čamaca.

Svi smo veseli jer smo stigli na cilj. Sada slijedi odmor. Dario, Tea i ja idemo pješice u kamp u Zatonu po automobile i vraćamo se u Nin da bi natovarili kajake (morao sam u Zatonu promijeniti gumu na automobilu jer se ipraznila, ali to je već druga priča ☺). Nakon što smo natovarili kajake na automobile, večeramo pizzu u Ninu i svako odlazi svojim putem s lijepim uspomenama. Pozdravljamo se, do nove zajedničke avanture. ☺

Ponedjeljak

Odspavao sam tu večer u automobilu pored kampa. Koji komfor, sjedala su fina meka, mmm ☺. Ramena su me navečer opet boljela, ali ujutro više nisu. Oko 12 h sam se našao na Viru na autobusnom kolodvoru sa Denisom i Nikolom, spakirali smo stvari u kajake i unatoč vjetrovitom vremenu isplovili smo prema Olibu. Poznavajući Denisa (iako me uvjeravao da će ovo biti penzionerska tura) u ovoj turi sam spakirao više musli pločica i izo napitaka. Ha, ha ☺.

Kod rta Rastovac se odvajam se od Nikole i Denisa koji su u dvojcu i koji veslaju uz obalu Vira i hvatam smjer direktno prema Olibu. Međutim Nikola i Denis nikako da krenu prema Olibu već idu negdje prema rtu Vrulja. More je valovito, ali je vrijeme lijepo. Negdje na većoj udaljenosti od Vira na moru čekam Nikolu i Denisa. Piški mi se i konačno uviđam da ću morati piškiti na moru. To još nisam radio. Da, vidimo...u čamcu imam prazan tetrapak od izo napitka od 2dl. Ok. To je to. Piškim u čamcu u tetrapak, valovi me ljuljaju i nije se lako skoncentrirat. I taman ti krene, kad, tetrapak je pun. Prazni tetrapak, i opet se koncentriraj. Nije lako ☺. Uskoro dolaze Denis i Nikola i pitaju me kuda idem. Objašnjavam im da idem na Olib, kako smo se dogovorili i pokazujem im jedini otok koji se vidi na obzoru.

Denis tvrdi da to nije Olib nego Maun i da je Olib tamo (pokazuje u smjeru gdje se vidi neka izmaglica ☺). Gledamo kartu i kompas, i na kraju, fakat čovjek ima pravo. Ne mogu vjerovati, idem na otok koji ni ne vidim. Toliko o penzionerskoj turi. Prvi put u životu mi pada na pamet da nije loše imati GPS (kojeg ima Denis u čamcu, a imali su ga i Danijel i Dario). Objašnjavam im da bi bilo bolje da idemo na Maun jer su valovi veliki i da bi mogli se povećati, ali na kraju ipak idemo na Olib. No dobro. Veslamo prema Olibu koji je bogu iza nogu. Nije loše, valovi su nešto manji od metar, ali mi pašu, tuku mi s lijeve strane pramca. Taman smo došli do jedne četvrtine puta prema Olibu, kada su se valovi povećali i kada je Denis ustanovio da mu puštaju špic-deke (pokrovi između čovjeka i kajaka koji ne dozvoljavaju prodor vode u kajak) i da bi bilo bolje da idemo na Maun. A baš sam se ufurao u

misao da idem na Olib ☺. Mudro ne proturječim jer znam da je Maun bliže, iako smo dosta otišli od smjera Mauna, a more je more i svaki kilometar može biti važan. Veslamo prema Maunu i do sutona dolazimo do njega. Valovi i vjetar su nas izmučili, dosta smo vremenski veslali, a nismo napravili neku kilometražu. Nema veze, nek smo na suhom ☺. Noćimo na istom mjestu gdje i prethodna ekipa. Denis razmišlja o miševima, ali ih tu noć nema ☺. Bole me ramena. U noći se more smiruje i opažamo u daljini jaku svjetlost nekih brodova. Vjerojatno kočice. Nisam znao da imaju toliko jake reflektore, obasjavaju nas zamalo kao i mjesečina. „U daljini svitile kočice, piva klapa....“ ZzzzzSpavam.

Utorak

Ujutro me i dalje blago bole ramena, more je mirno, veslamo prema rtu Garmina na Olibu, a ako nam vrijeme dopusti otišli bi do Ilovika. Dok veslam, ne osjećam da me bole ramena. Iza rta Garmina se iskrcavamo, kupamo se na plaži i nastavljamo veslati prema mjestu Olib. Mjesto Olib je lijepo i mirno, u maloj šetnji obilazimo utvrdu, crkvu, košarkaško igralište i uživamo u miru kojeg ostali otoci u turističkoj sezoni nemaju.

Djeca i prolaznici pričaju američki. Puno iseljenika s Oliba i njihovih potomaka dolazi ljetovati u stari kraj. U restoranu „Leut“ smo smazali sir i vrhnje! Onakvo, zagorsko, na kakvo smo u Zagrebu navikli. Mmmm, bilo je jako fino.

Nakon odmora nastavljamo veslati prema Silbi. Odustajemo od Ilovika jer je vremenska prognoza loša i vrijeme je u našoj okolini nestabilno. Iza rta južni Arat na Silbi nalazimo lijepu uvalu i odlučujemo noćiti na debelim naslagama šljunka koje omeđuju uvalu.

Denisu je veslo počelo lagano brusiti kožu na prstima. Taj tip vesla je jednom prilikom i meni ozlijedio ruku. S obzirom da je Dragec veslao s tim veslom, pitam se kakve to donove Dragec ima na rukama da mu nije ništa ☺.

Večerati ćemo u mjestu Silba. U blizini nailazimo na obali na lokalnog nudista i pitamo ga koji je najkraći put od uvale do mjesta. Čovjek nam objašnjava da bi najbliže bilo ići obalom

iza rta Arat i prošetati 10 minuta do uvale Nozdre odakle ide jedva vidljiva stazica do glavne staze na otoku koja vodi do Silbe. Ne gledamo uopće kartu otoka i ja odgovaram Denisu od toga da nosi GPS sa sobom. Pa čovječe, idemo do grada po stazici, što će ti GPS ☺. U suton hodamo šljunčanom obalom dobrih pola sata. Obala je lijepa i pusta, uživamo u hodanju. Pitanje je tko je i kada zadnji put hodao tom obalom. Postaje nam jasno da onaj golać sigurno nikada nije. Nakon više od pola sata hodanja dolazimo do uvale iz koje ide stazica u unutrašnjost otoka. Lagano se smračuje. Ulazimo stazicom u gustiš i stazica nakon pet minuta brzog hoda nestaje u gustišu. Račva se na stotine stazica. Vjerojatno ovce čine svoje, a posjetitelji te uvale nisu česti. Izgubili smo stazicu i po gustišu tražimo glavnu stazu koja je dublje u otoku. Denis i Nikola su skroz u elementu. Polutrčeći se probijamo kroz gustiš, stazice i suhozide. Noć pada. Bojim se zmija. Uvjeravaju me da nema zmija, ali im ne vjerujem. Gustiš nam je par puta spriječio put i došli smo, polutrčeći, ponovo na poznato mjesto. Noć tek što nije pala i vruće je. Vrućina je znak da smo dosta u dubini otoka. Počinjem ih gnjaviti da idemo direktno prema moru dok još vidimo u kojem je smjeru more. Na obalu! Denis i Nikola se ne predaju, a meni se ne da cijelu noć bauljati po otoku. Obojica pale čeone lampe i pretražuju gustiš i već su na rubu odustajanja i kretanja prema obali. Nikola kaže da će pogledati još samo malo iza žbunja. Evo je! Evo staze! Viče Nikola. Nikola je našao glavnu stazu! Jupiii ☺. S upaljenim čeonim lampama polutrčeći žurimo glavnom stazom prema mjestu Silba. Nikola i Denis su skroz u elementu i usput mi objašnjavaju da su stazu našli zahvaljujući iskustvu pretraživanja terena na pustolovnim utrkama. Sreća, dečki, sreća, imali ste sreće, odgovaram im ☺. Nakon večere u restoranu u Silbi, vraćamo se noću po stazi u našu uvalu i dok Denisa muči pomisao o štakorima koji bi nas noćas mogli posjetiti, Nikoli i meni je dovoljno što ne vidimo ni jednog, pa u miru odlazimo spavati.

Srijeda

Isplovljavamo čim se spremimo, kaskam za Nikolom i Denisom koji su se zbog vremenske prognoze u međuvremenu prebacili u „žuri nam se“ način djelovanja. Meni se nigdje ne žuri, ali ne želim da mi prigovaraju, pa sam prvi bio spreman s kajakom u vodi ☺. Prvi ! ☺ Veslamo prem Istu. More je prilično valovito, valovi su oko metar i tuku nam u pramac, ali nije jak vjetar i vrijeme je stabilno ☺. Negdje na trećini puta do Ista vidim peraju oko 15 metara ispred nas.

Ja: „Peraja!“ „Siguran sam da sam je vidio!“

Denis: „Još mi samo peraja fali. Na koliko sati?“

Ja: „Sada bi trebala biti na 11 sati od vašeg pramca!“

Denis: „Vidim je! To je dupin!“

Dobro je da je dupin. Zapravo se čovjek u tom trenu ne boji jer ne želi vjerovati da bi to mogla biti peraja neke druge vrste ☺. Pitam Denisa da ipak veslamo sa čamcima vrlo zbijenim jedan uz drugi (tak da izgledamo kao veeliko biće ☺), ali Denis je po obliku peraje siguran da je to bio dupin i nastavljamo veslati. More je valovito i dupin nas trenutno ne zanima jer smo na prilično otvorenom moru. Ne zanimamo ni mi dupina. Otišao je tko zna gdje i nije nas slijedio, niti je skakao iz vode. To je bio neki vrlo zaposleni dupin koji je žurio na posao ☺.

Uskoro helikopter u niskom letu prolazi iznad nas. Helikopter! Koja fora! Mislimo, mi, a oni vjerojatno misle: Kajak! Koja fora! ☺.

U jakom tempu dolazimo u blizinu Ista. Veliki gliser od preko 10 metara nas opaža, skreće sa svog smjera s našeg lijevog boka i svom brzinom prolazi između nas i Ista na naš desni bok. Punom brzinom prolazi 20 metara ispred našeg pramca. Maše nam! Kako je lijepo biti glup. Mi njemu ne mašemo. Da nismo u kajacima već u nekom otvorenom čamcu, njegovi valovi bi nas ugrozili.

Veslamo pored Ista prema Molatu i držimo jak tempo. Ovdje je more puno mirnije, što znači da Denis i Nikola s jednakim tempom veslanja idu puno brže od mene, tj. da je meni napornije nego njima.

U blizini Jabučnog rta imamo malu raspravu o današnjoj strategiji i ciljevima. Ja ne želim ići u mjesto Ist jer tamo nikad ne rade dućani i nije nam usput i želim još danas otići što dalje od Ista jer inače naš tempo veslanja nema smisla. Volio bih da se danas spustimo što je više moguće prema Ugljanu jer imamo lošu vremensku prognozu.

Denis i Nikola veslaju dalje prema Molatu, a ja se lagano vučem za njima. Ubacio sam se u „turistički“ tempo veslanja. Sunce prži, more je mirno. Dolazimo u uvalu Između Ista i Molata i ulazimo u mjesto Zapuntel na Molatu. Lijepa marina sa puno jedrilica. Zgodne djevojke se sunčaju na molu. Iskravamo se dok nas gledaju malobrojni kupaći. Dućan je tu u marini i radi cijeli dan. Došli smo u raj. ☺

Sjedimo ispred dućana na klupici u hladu suncobrana i jedemo tek kupljenu orahnjaču dok gledamo lokalne komade kojih ima u obilnim količinama. S nama na klupicu sjeda lokalni čiča i sluša što mi pričamo. Domaća atmosfera ☺. Volim Zapuntel.

Uzimam novu bočicu kreme za sunčanje koja je bila jedini predmet s nekim mirisom koji sam noćas ostavio u kajaku. Plastična bočica ima veliku rupu od oštih zubića nekog glodavca. Prebacujem novu kremu u praznu bočicu od stare kreme. Izgleda da smo noćas ipak imali posjetitelje kojima je krema fino mirisala ☺.

Nakon par sati odmora, šetnje i izviđanja mora na južnoj strani otoka odlučujemo krenuti prema Dugom otoku na otočić Bršćak koji je dobar za noćenje.

Vrijeme izgleda dobro, ali znamo da je nestabilno. Radnik u marini kaže da s obzirom na stanje neba imamo sigurno 3 sata dobrog vremena, a dalje ne jamči. Nudi nam pomoć jedrilicom u slučaju nevremena. Zahvaljujemo mu i isplovljavamo u 18 sati.

Veslamo s južne strane Molata. Valovi su ovdje jaki i tuku nam u pramac, kao i jutros. S ove strane Molata ima samo jedno mjesto pogodno za iskrcavanje i to na polovici otoka. Ostalo su oštre stijene nepogodne za iskrcavanje. U daljini vidimo crne oblake. Veslam neposredno iza krme Nikole i Denisa. Štedim snagu jer osjećam da sam slabiji od dugotrajnog veslanja.

Neposredno nakon sutona dolazimo do Bršćaka. Vadimo čamce i razgledavamo lijepu šumicu u kojoj ćemo noćiti. Večerao na obali. Nisam ni konzervu stigao otvoriti kada se diže neverin. Nagao i snažan. 21 je sat. Brzinom munje kupimo stvari, osiguravamo vesla i čamce od vjetra i sklanjamo se u šumicu. Uz jak vjetar počinje i kiša. Denis lamentira o tome što bi bilo da smo pola sata kasnili na otok. Ništa, bili bi u kajacima, a ne na otoku ☺.

Uzimam dva šatorska krila (folije) i sjedamo na podmetač u šumici. Preko nogu nam je jedna folija, a preko glava druga. Izgledamo kao navijači na utakmici kada pada kiša. Iz zezancije, navijamo „Dinamooo!!!“. Nakon nekog vremena kiša slabi i radimo dobar priručni šator od folija i konopa kojeg je Denis našao na obali. Laku noć.

Četvrtak

Odlično smo spavali.

Njih dvojica su već napola spremni, a ja se još valjam na podmetaču. Ujutro me ramena i dalje blago bole, to mi je već normalno. Moram priznati da sam se nadao da će kiša padati i ujutro, tako da mogu spavati . ☺

Denis je zamotao ozlijeđene ruke flasterima i što prije bi isplovio jer je lijepo vrijeme i htio bi da to iskoristimo da odveslamo do Ugljana ako je moguće. Doručkujem dok me njih dvojica čekaju.

Po lijepom vremenu veslamo između Zverinca i Sestrunja. Kod mjesta Sestrunj opažamo da nam se s juga približavaju tmasti oblaci iz kojih lije kiša i tuku munje. More je mirno. Šutke nastavljamo veslati prema Ugljanu. Oblaci napreduju brže od nas, sa svakim udarom munje u daljini, podrhtavaju kajaci na mirnom moru. Tek što smo prošli rt Mavrovicu i ugledali Ugljan, sustiže nas kiša. Navlačim prsluk za spašavanje kojeg sam skinuo dok je bilo sunčano. Veslamo dalje prema Ugljanu. Denis i Nikola broje sekunde od bljeska munje do zvuka grmljavine. Kiša lije kao iz kabla, a munje su sve bliže. Mi smo oko dva kilometra od Ugljana, a munje su oko 4 kilometra od nas. Na sviđa mi se omjer. Požurujem ih da jače veslaju. Ok. Dečki, dobro, dobro, doručkovao sam malo duže, al dajte veslajte malo jače ☺ . Ne volim munje dok sam u kajaku.

Uplovljavamo u mjesto u uvali Muline gdje vadimo čamce i sklanjamo se u ostavu neke stare uljare. Fino nam je toplo i ne kisnemo. Društvo nam pravi jedan mačak.

Vrlo brzo se oblaci razilaze i ponovo je lijep sunčan ljetnji dan. Ljudi iz kuća izlaze na sunčanje i kupanje i baš svi govore talijanski. Osjećam se kao stranac i nikako mi nije simpa taj talijanski ovdje u blizini Zadra.

Nakon simpa talijanske pizze u lokalnom restoranu, odlazimo pješice u izviđanje u mjesto Sušica odakle se vidi zadarski kanal. Vijećamo o strategiji prijelaza kanala. Vrijeme je trenutno lijepo, ali znamo da je nestabilno. Odlučujemo se na najkraći smjer do kopna i u 15h

isplovljavamo iz Mulina te od rta Sv. Petar veslamo prema rtu Skala u blizini Zatonu. Vrijeme je bilo lijepo do pola kanala kada se digao vjetar iz istog smjera i iste jačine kao kada sam isplovljavao s prvom ekipom iz Zatonu. Tuče nas vrlo nezgodno s lijevog boka. Opterećujem jako lijevu ruku. S obzirom da sam prilično izmoren od višednevnog veslanja vrlo mi je teško držati tempo i smjer prema Zatonu. Nikola i Denis drže jak tempo jer su tako stabilniji. U blizini smo rta Skala i predlažem da se ne mučimo veslajući prema Zatonu s valovima u bok, već da se samo spustimo po valovima do rta Skala. To bi nam bilo oko 5-10 minuta veslanja niz valove. Krećemo prema Skali, ali odmah odustajemo jer se njima more prelijeva preko špric deka koje puštaju i more im ulazi lagano u kajak. Ne osjećaju se sigurni u tom smjeru. Nastavljamo veslati prema Zatonu. Nemamo ni 4 kilometra, ali je meni to čisto mučenje. Pokušavam ići cik-cak uz i niz valove, ali mi to slabo pomaže. Taj smjer mi nikako ne odgovara. Proglašavam odmor i pijem zadnji izo napitak i baš mi paše ☺. Veselo čavrljamo dok se odmaramo kao da smo stigli ☺. Blizu smo, ali sam prilično izmoren tempom veslanja i smjerom valova. Ajmo još malo ☺.

Iskravamo se na plažu u Zatonu. Rukujemo se i slikamo zajedno te odlazimo na autobus za Vir po automobile.

Petak

Denis je još jučer navečer otišao u Zagreb, Nikola će danas na Susak, a ja ću do Vodica i Murtera. Nikola i ja prevozimo kajake na krovu automobila kod Stipe u Rovanjску gdje ćemo ih ostaviti do povratka u Zagreb. Na putu u Rovanjску iz automobila vidimo kako nam se brzo približavaju veliki tmasti oblaci iz kojih pada kiša. Dolazi jako nevrijeme. Nas dvojica sjedimo u udobnom automobilu, na suhom, jedemo bombone i bezbrižno se smijemo nevremenu ☺.

